

Mål C-389/23

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

27 juni 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Amtsgericht Wedding (Tyskland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

19 maj 2023

Kärande:

Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH

Svarande:

Oranzherii Gimel II EOOD

Beslut

I målet

Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH, [utelämnas] 81373 München

– kärande –

[utelämnas]

mot

Oranzherii Gimel II EOOD, [utelämnas] 1839 Sofia, Bulgarien

– svarande –

[utelämnas]

har Amtsgericht Wedding [utelämnas] den 19 maj 2023 fattat följande beslut:

I.

Målet förklaras vilande.

II.

Följande frågor hänskjuts i enlighet med artikel 267 FEUF till [Europeiska unionens] domstol för förhandsavgörande avseende tolkningen av [unionsrätten]:

- 1) Ska Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (”delgivning av handlingar”) och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken domstolen ska ogiltigförklara ett europeiskt betalningsföreläggande inom ramen för ett bestridande, om det inte har delgetts svaranden eller om det inte har delgetts på ett giltigt sätt?
- 2) Om den första tolkningsfrågan ska besvaras jakande: Ska ovanstående förordningar tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande ska avvisas, om betalningsföreläggandet inte har delgetts svaranden eller inte har delgetts på ett giltigt sätt?
- 3) Om den första tolkningsfrågan ska besvaras jakande: Ska förordning nr 1896/2006 tolkas så, att en svarande, som har kännedom om att ett europeiskt betalningsföreläggande har utfärdats, men ännu inte har delgetts detta betalningsföreläggande på ett giltigt sätt, ännu inte kan bestrida detta med giltig verkan?

Skäl

I.

Efter ansökan från käranden, Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH (nedan kallat Bulgarfrukt), som har säte i Tyskland, utfärdade Amtsgericht Wedding – som är den domstol i Tyskland som är behörig att utfärda europeiska betalningsförelägganden – den [4 januari 2019] i enlighet med förordning nr 1896/2006 ett europeiskt betalningsföreläggande mot svaranden, Oranzherii Gimel II EOOD (nedan kallat Oranzherii Gimel II), som har säte Bulgarien. Amtsgericht Wedding lät genomföra delgivningen i enlighet med förordning nr 1393/2007 via de bulgariska myndigheterna. Det bulgariska mottagande organet intygade därefter att delgivningen hade utförts den 26 juli 2019. Det framgick dock inte av intyget enligt artikel 10.1 i förordning nr 1393/2007 att betalningsföreläggandet hade överlämnats till en person, delgetts elektroniskt, lagts i en brevlåda eller lämnats på annat sätt. I punkt 12.2.1.3 i formuläret angavs i stället att delgivningen hade skett på annat sätt. De närmare uppgifterna om detta var avfattade på bulgariska, fritt översatt: ”Artikel 50.2 i den bulgariska

domstolsprocesslagen: Personen har lämnat adressen och denna persons adress är inte registrerad i registret. Besluten ... ska anses ha delgetts lagenligt.” Domstolen med behörighet att utfärda europeiska betalningsförelägganden förklarade, i tron att delgivningen hade skett på ett giltigt sätt, den 24 april 2020 i enlighet med artikel 18.1 i förordning (EG) nr 1896/2006 att betalningsföreläggandet var verkställbart.

Genom fax av den 1 mars 2021 bestred Oranzherii Gimel II betalningsföreläggandet och yrkade i andra hand ”återställande av försutten tid”. Företaget bifogade en sanningsförsäkran och gjorde gällande att det för första gången hade fått kännedom om det europeiska betalningsföreläggandet i samband med verkställighetsåtgärder den 24 februari 2021. Efter det att domstolen hade informerat om godtagbara rättsmedel klargjorde Oranzherii Gimel II i en inlaga av den 25 mars 2021 att företaget avsåg att väcka talan avseende utebliven eller felaktig delgivning i enlighet med 1092a § i Zivilprozessordnung (den tyska civilprocesslagen) (nedan kallad ZPO).

II.

Oranzherii Gimel II har gjort gällande att det europeiska betalningsföreläggandet inte hade delgetts företaget.

Ett villkor för en ansökan om förnyad prövning enligt alla alternativen i artikel 20 i förordning nr 1896/2006 är att en giltig delgivning har skett, att fristen för bestridande enligt artikel 16.2 i förordning nr 1896/2006 har börjat löpa och att inget bestridande har lämnats in i rätt tid. På begäran av den hänskjutande domstolen har EU-domstolen genom dom av den 4 september 2014, *eco cosmetics och Raiffeisenbank St. Georgen*, C-119/13 och C-120/13, slagit fast att förfarandet för förnyad prövning av ett europeiskt betalningsföreläggande enligt artikel 20 i förordning nr 1896/2006 inte kan tillämpas analogt om det visar sig att ett europeiskt betalningsföreläggande inte har delgetts på ett sätt som uppfyller minimikraven i artiklarna 13–15 i förordningen. EU-domstolen slog härvid också fast att om ett sådant fel inte visar sig förrän ett europeiskt betalningsföreläggande har förklarats verkställbart, måste svaranden ha möjlighet att påpeka detta fel, vilket måste få till följd att verkställbarhetsförklaringen blir ogiltig. I avsaknad av ett rättsmedel enligt unionsrätten måste detta rättsliga skydd garanteras genom nationella bestämmelser.

[utelämnas] [redogörelser beträffande det tidigare rättsläget, som inte är relevant i det aktuella fallet]

Med 1092a § ZPO har den tyska lagstiftaren senare skapat en nationell bestämmelse om ett specialiserat rättsmedel. Den har följande lydelse:

Rättsmedel vid utebliven eller felaktig delgivning av det europeiska betalningsföreläggandet

1) 1 Svaranden kan ansöka om upphävande av det europeiska betalningsföreläggandet, om vederbörande

1. inte har delgetts betalningsföreläggandet, eller

2. har delgetts betalningsföreläggandet på ett sätt som inte uppfyller kraven i artiklarna 13–15 i förordning (EG) nr 1896/2006.

2 Ansökan ska ges in inom en månad räknat från det att svaranden fick eller kunde ha fått kännedom om att det europeiska betalningsföreläggandet utfärdats eller om den bristfälliga delgivningen. 3 Om domstolen bifaller ansökan på grundval av något av de skäl som nämns i första meningen ska det europeiska betalningsföreläggandet ogiltigförklaras.

2) 1 Om domstolen vid tidpunkten för ansökan enligt stycke 1 första meningen redan har förklarat det europeiska betalningsföreläggandet verkställbart i enlighet med artikel 18 i förordning (EG) nr 1896/2006 och nu bifaller ansökan, ska den avvisa verkställigheten av betalningsföreläggandet. 2 Stycke 1 tredje meningen gäller i tillämpliga delar.

3) 1 Frågan ska avgöras genom beslut. 2 Beslutet kan inte överklagas. 3 1092 § styckena 2–4 gäller i tillämpliga delar.

III.

Tolkningsfråga 1:

- 1 Den hänskjutande domstolen anser att det europeiska betalningsföreläggandet inte har delgetts på ett giltigt sätt. I delgivningsintyget utgick det bulgariska mottagande organet visserligen från att betalningsföreläggandet hade delgetts på ett giltigt sätt, men av översättningen av uppgifterna i intyget framgår det att betalningsföreläggandet inte hade delgetts på ett sätt som är giltigt enligt unionsrätten. Det mottagande organet förklarade i stället att Oranzherii Gimel II redan hade lämnat den angivna adressen, och det utgick på grundval av registreringar som ännu fanns i handelsregistret från att delgivningen ändå hade utförts. Enbart på grundval av en juridisk fiktion som (tydligt) har sitt ursprung i bulgarisk nationell rätt ansåg det mottagande organet följaktligen att betalningsföreläggandet hade delgetts. De strängare minimikraven för en giltig delgivning enligt artiklarna 12.5 och 13–15 i förordning (EG) 1896/2006 hade därmed tydligt inte iakttagits. Till skillnad från vad som möjligen är fallet i den nationella bulgariska rätten föreskrivs där ingen juridisk fiktion enligt vilken registreringar i handelsregistret godtas.
- 2 Den hänskjutande domstolen vill på förhand påpeka att den anser att bestämmelsen i 1092a § ZPO i princip kan ifrågasättas i unionsrättsligt hänseende även av den anledningen att det föreskrivs en tidsfrist för bestridande och tidsfristen börjar löpa vid en tidpunkt då svaranden endast känner till att betalningsföreläggandet har utfärdats eller har delgetts på ett felaktigt sätt, utan att

nödvändigtvis senare ha fått betalningsföreläggandet eller ens måste känna till vid vilken domstol eller med vilken ärendebeteckning vederbörande kan ge in ett överklagande. Fristen ska dessutom också börja löpa om svaranden enbart kunde ha haft sådan kännedom, det vill säga, om vederbörande på grund av viss oaktsamhet inte känt till betalningsföreläggandets existens.

Denna synpunkt kan den hänskjutande domstolen emellertid inte göra till föremål för förevarande tolkningsfråga, eftersom den inte har betydelse för utgången i målet. Oranzherii Gimel II har förklarat och styrkt att företaget för första gången fick kännedom om betalningsföreläggandet den 24 februari 2021. Det var inte inlagan från Oranzherii Gimel II av den 25 mars 2021, genom vilken företaget uttryckligen överklagade i enlighet med 1092a § ZPO, utan redan dess inlaga av den 1 mars 2021 (bestridande och ”återställande av försutten tid”) som skulle tolkas som ett överklagande i enlighet med 1092a § ZPO. Som motivering gjorde Oranzherii Gimel II nämligen endast gällande en utebliven delgivning. Fristen enligt 1092a § stycke 1 andra meningen ZPO iaktogs genom inlagan av den 1 mars 2021, varför frågan huruvida bestämmelsen inte heller är tillämplig på grund av tidsfristen för bestridande inte kan vara avgörande i det aktuella fallet.

- 3 Dock är frågan vilken rättsföljd domstolen ska besluta om avgörande för utgången i målet.

I avgörandena *eco cosmetics* och *Raiffeisenbank St. Georgen* har EU-domstolen slagit fast att ett nationellt rättsmedel genom vilket svaranden med framgång gör gällande att vederbörande inte har delgetts det europeiska betalningsföreläggandet eller att det inte har delgetts på ett giltigt sätt måste få till följd att verkställbarhetsförklaringen blir ogiltig. Den hänskjutande domstolen tolkar visserligen detta bara som en minimibestämmelse som inte generellt utesluter en avvikande nationell bestämmelse. Nämda domstol är emellertid osäker på om den tyska bestämmelse som då skapades och som är klart strängare jämfört med EU-domstolens avgörande kan stå sig. Enligt 1092a § stycke 1 tredje meningen ZPO ska domstolen efter ansökan från svaranden ogiltigförklara ett europeiskt betalningsföreläggande, om detta överhuvudtaget inte har delgetts eller inte har delgetts på ett giltigt sätt.

a. Den hänskjutande domstolen anser att 1092a § stycke 1 ZPO strider mot bestämmelserna i förordning nr 1896/2006, särskilt dess artiklar 16 och 17. 1092a § stycke 1 ZPO avser ett fall där det europeiska betalningsföreläggandet överhuvudtaget inte har delgetts ännu eller inte har delgetts på ett giltigt sätt, det vill säga en situation där fristen för att väcka talan överhuvudtaget inte har börjat löpa ännu. Det torde generellt inte finnas något behov av rättsligt skydd för att skapa ett speciellt rättsmedel genom vilket en svarande kan bestrida ett europeiskt betalningsföreläggande, om överhuvudtaget ingen frist för att väcka talan har börjat löpa. Detta innebär enligt den hänskjutande domstolens uppfattning samtidigt att bestämmelserna i förordning nr 1896/2006 åsidosätts. I denna föreskrivs nämligen endast bestridande enligt artikel 16 som rättsmedel, vars verkan i sin tur enligt artikel 17 är att förfarandet går vidare vid de behöriga

domstolarna i ursprungsmedlemsstaten. I 1092a § stycke 1 ZPO anges däremot att svaranden vid en betydligt tidigare tidpunkt kan använda sig av ett annat rättsmedel än bestridande genom vilket vederbörande dessutom kan uppnå att det europeiska betalningsföreläggandet ogiltigförklaras i sin helhet. Svaranden har således möjlighet att helt och hållet förhindra att det klagande av de faktiska omständigheterna som föreskrivs i artikel 17 görs vid en tvistemålsdomstol. Den hänskjutande domstolen anser således att denna bestämmelse strider mot unionsbestämmelsernas företräde.

b. Domstolen är också tveksam till 1092a § stycke 1 ZPO, eftersom det i slutändan skulle bero på tillfälligheter huruvida det europeiska betalningsföreläggandet ska ogiltigförklaras eller huruvida, vilket föreskrivs i förordning nr 1896/2006, ett tvistemålsförfarande ska genomföras. Om domstolen som är behörig att utfärda europeiska betalningsförelägganden på eget initiativ fastställer att det europeiska betalningsföreläggandet överhuvudtaget inte har delgetts ännu eller inte har delgetts på ett giltigt sätt ska den nämligen (självkänt) på eget initiativ låta göra en ny delgivning som sedan kan ge upphov till de fortsatta rättsföljderna enligt artiklarna 16 och 17 i förordningen, eller också leder till ett nytt lagakraftvunnet betalningsföreläggande, om inget bestridande lämnas in. Om svaranden däremot i en sådan situation av en tillfällighet redan på förhand (till exempel genom delgivning till fel mottagare, som underrättar svaranden, eller genom delgivning utan nödvändig översättning) får kännedom om att ett europeiskt betalningsföreläggande har utfärdats och ger in ett överklagande i enlighet med 1092a § ZPO, är domstolen tvungen att ogiltigförklara betalningsföreläggandet som sådant i dess helhet och slutgiltigt avsluta förfarandet till svarandens fördel. Om det emellertid bara beror på en tillfällighet om domstolen själv upptäcker den bristfälliga delgivningen, om betalningsföreläggandet då ogiltigförklaras eller om ett tvistemål senare inleds, anser den hänskjutande domstolen att detta utgör i sak ej motiverad diskriminering i fråga om rättsföljderna.

c. Syftet med förordning nr 1896/2006 är enligt dess skäl 9 att förenkla och göra det möjligt att snabbare driva eller klarlägga civilrättsliga anspråk över gränserna. Enligt skälen 1 och 2 i förordningen ska därmed den inre marknadens funktion främjas genom att sådant som hindrar civilrättsliga förfaranden från att fungera väl undanröjs. Den hänskjutande domstolen anser också att det finns anledning att befara att rättsmedlet enligt 1092a § ZPO också kan utgöra hinder för förordningens ändamålsenliga verkan när det gäller att nå dessa mål. När kärande ställs inför frågan huruvida de ska göra gällande sina anspråk genom direkt talan eller genom ett europeiskt betalningsföreläggande har de, om 1092a § ZPO fortfarande gäller, också att överväga risken för att betalningsföreläggandet kan ogiltigförklaras slutgiltigt även när det inte ens har vunnit laga kraft gentemot svaranden. Detta skulle inte endast få till följd att kärandena belastades med kostnaderna för det europeiska betalningsföreläggandet, utan också att de måste göra gällande sina anspråk i ett nytt förfarande och finna sig i en eventuell avsevärd fördröjning. Beroende på läget i det enskilda fallet kan kärandena då till och med helt utestängas från att hävda sina anspråk, om ärendet nämligen redan är

preskriberat när ett nytt förfarande inleds. Bestämmelsen i 1092a § ZPO kan således eventuellt leda till att möjligheten att genomdriva krav genom ett europeiskt betalningsföreläggande sällan utnyttjas.

d. Den hänskjutande domstolen anser att den också får stöd av EU-domstolens praxis när det gäller dess tveksamhet beträffande 1092a § ZPO. Genom dom av den 2 mars 2017, Henderson, C-354/15, slog domstolen fast att om standardformuläret i bilaga II till förordning 1393/2007 inte har översänts medför detta inte att hela den hittillsvarande delgivningen blir ogiltig, utan det kan endast få till följd att domstolen på nytt måste utföra den del av delgivningen som saknas. EU-domstolen har genom dom av den 6 september 2018, Catlin Europe SE, C-21/17, slagit fast att denna princip ska gälla även i samband med delgivning i förfaranden för europeiskt betalningsföreläggande. Om redan delgivningen inte ska vara ogiltig i sin helhet på grund av problem med genomförandet, torde en sådan rättsföljd i synnerhet vara utesluten för den handling som ska delges i sin helhet. Det är förmodligen också så det ska förstås att EU-domstolen i avgörandet Catlin Europe SE (punkt 49) också nämnde att en felaktig delgivning inte heller kan få till följd att den handling som ska delges blir ogiltig.

Något som också kan tala för den hänskjutande domstolens tveksamhet i fråga om 1092a § ZPO är att Europaparlamentets och rådets senare förordning (EU) 2020/1784 av den 25 november 2020 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur är att det i artikel 12.5 och 12.6 numera finns bestämmelser om avhjälpande av bristfällig delgivning, men inte bestämmelser om huruvida en delgivning ska vara ogiltig i sin helhet, eller huruvida – vilket skulle vara aktuellt i förevarande mål – hela den handling som ska delges ska vara ogiltig.

IV.

Tolkningsfråga 2:

Om domstolen, så som i det aktuella fallet, redan har förklarat det europeiska betalningsföreläggandet verkställbart, föreskrivs i 1092a § stycke 2 ZPO att domstolen dessutom ska slå fast att utmätning med stöd av betalningsföreläggandet inte får genomföras.

Om EU-domstolen inom ramen för den första tolkningsfrågan anser att en sådan bestämmelse som 1092a § stycke 1 ZPO inte är förenlig med unionsrätten, upphör – med en direkt tillämpning – även bestämmelsen i 1092a § stycke 2 ZPO att gälla. Denna bestämmelse förutsätter nämligen att domstolen har bifallit ansökan enligt stycke 1, och det anges där – vilket i och för sig är konsekvent, även om det eventuellt bara har deklatorisk funktion – att det då också ska slås fast att utmätningen med stöd av betalningsföreläggandet inte får genomföras.

Om EU-domstolen kommer fram till att 1092a § stycke 1 ZPO inte är tillämplig uppkommer dock för den hänskjutande domstolen frågan huruvida det inom ramen för ett nationellt rättsmedel kan slås fast – separat – i analogi med 1092a §

stycke 2 ZPO att utmätning med stöd av betalningsföreläggandet inte får genomföras. Även detta är emellertid tveksamt. I avgörandena *eco cosmetics* och *Raiffeisenbank St. Georgen* förklarade EU-domstolen bara att domstolens beslut måste medföra att verkställbarhetsförklaringen är ogiltig. Om domstolen däremot i analogi med 1092a § stycke 2 ZPO slog fast att betalningsföreläggandet inte fick verkställas genomföras skulle denna ordalydelse innebära permanent hinder för verkställighet, trots att det är möjligt att föreställa sig situationer där ett betalningsföreläggande blir verkställbart efter giltig delgivning vid ett senare datum.

V.

Tolkningsfråga 3:

I målen *Henderson* och *Catlin Europe SE* förklarade EU-domstolen att den nationella domstolen, om en delgivning visar sig vara ogiltig, på nytt ska genomföra den del av delgivningen som saknas.

I det aktuella fallet var, vilket har förklarats ovan, delgivningen av det europeiska betalningsföreläggandet av den 26 juli 2019 ogiltig enligt den hänskjutande domstolens uppfattning. *Oranzherii Gimel II* har genom en skrivelse av den 1 mars 2021, förutom det rättsmedel som den hänskjutande domstolen har tolkat som en ansökan enligt 1092a § ZPO, även bestritt det europeiska betalningsföreläggandet. Då hade tidsfristen för bestridande ännu inte börjat löpa. Därefter delgav domstolen dock inte ens formellt *Oranzherii Gimel II* betalningsföreläggandet, eftersom företaget redan kände till detta genom verkställighetsförfarandet. Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida en svarande kan bestrida ett europeiskt betalningsföreläggande med giltig verkan redan innan det har delgivits denna på ett i alla avseenden giltigt sätt.

Den hänskjutande domstolen anser att det behövs ett klarläggande, eftersom EU-domstolen i målen *eco cosmetics* och *Raiffeisenbank St. Georgen* (punkt 42) slog fast att ”en tillämpning av bestridandeförfarandet i artiklarna 16 och 17 i förordning (EG) nr 1896/2006 inte är tänkbar under de omständigheter som är aktuella i de nationella målen.” EU-domstolen har vidare förklarat följande (punkt 49): ”Mot bakgrund av vad som anförts ovan ska den första frågan besvaras enligt följande. Förordning nr 1896/2006 ska tolkas så, att förfarandena enligt artiklarna 16–20 i förordningen inte är tillämpliga när det visar sig att ett europeiskt betalningsföreläggande inte har delgivits på ett sätt som uppfyller de minimikrav som fastställts i artiklarna 13–15 i förordningen.”

Vissa tyska rättsvetare har av dessa formuleringar dragit slutsatsen att EU-domstolen därmed även har velat slå fast att en svarande som ännu inte har delgetts betalningsföreläggandet på ett giltigt sätt ännu inte heller kan bestrida detta inom tidsfristen i förebyggande syfte – trots att vederbörande känner till dess existens.

Om EU-domstolen, så som det delvis har tolkats, avsåg att utesluta svarandens rätt att lämna in ett bestridande vid denna tidpunkt, anser den hänskjutande domstolen att svarandens processuella rättigheter emellertid skulle inskränkas i så hög grad att det rättsliga skydd som föreskrivs i bland annat artikel 16 i förordning nr 1896/2006 skulle begränsas väsentligt. Svarande som har delgetts ett europeiskt betalningsföreläggande utan nödvändig översättning, men redan bestrider betalningsföreläggandet i förebyggande syfte, kan dömas slutgiltigt genom att de i efterhand (i enlighet med avgörandena i målen Henderson och Catlin Europe SE) delges översättningen utan att ha bestritt betalningsföreläggandet en andra gång – på grund av att de anser sig redan ha gjort detta med giltig verkan – detta eftersom det första bestridandet skulle behandlas som ännu överhuvudtaget inte godtagbart.

I andra förfaranden för ett europeiskt betalningsföreläggande går rätten, på grund av att det har varit oklart hur EU-domstolens avgörande ska tolkas, numera tillväga på så sätt att den vid bestridanden av verkställandets giltighet genomför en ny delgivning i förebyggande syfte och aktivt upplyser svaranden om att vederbörande på nytt bör lämna in ett bestridande inom 30 dagar i förebyggande syfte för att inte drabbas av rättsliga nackdelar. En svarande kommer nämligen i normala fall inte automatiskt på att vederbörande, efter det att delgivningen har kompletterats, måste lämna in ett bestridande på nytt, trots att detta har gjorts redan tidigare. Den hänskjutande domstolen anser att svarandens möjlighet att försvara sig vad gäller det europeiska betalningsföreläggandet inte kan vara beroende av huruvida en domstol av en tillfällighet lämnar denna upplysning och/eller huruvida betalningsföreläggandet sedan faktiskt ännu en gång bestrids i rätt tid.

Den hänskjutande domstolen vill därför, också med hänsyn till diskussionen i doktrinen, få klarhet i huruvida EU-domstolen i punkterna 42 och 49 i den ovannämnda domen avsåg att inte godta en rätt att lämna in ett bestridande i förtid.

Om EU-domstolen kommer fram till att bestridandet i denna situation kan lämnas in för att iaktta tidsfristen redan innan en giltig delgivning har ägt rum anser den hänskjutande domstolen också att den i det aktuella fallet – om betalningsföreläggandet gäller inom ramen för tolkningsfrågorna 1 och 2, men verkställbarhetsförklaringen emellertid ska upphävas – sedan kan överföra förfarandet direkt till en nationell tvistemålsdomstol i enlighet med artikel 17 i förordning nr 1896/2006 utan att det dessutom krävs ny delgivning och ytterligare ett bestridande från svarandens sida.

VI.

Den hänskjutande domstolen är enligt artikel 267 tredje stycket FEUF skyldig att begära ett förhandsavgörande från EU-domstolen. Enligt 1092a § stycke 3 andra meningen ZPO finns det nämligen inget rättsmedel mot avgöranden från Amtsgericht Wedding – som är den domstol i Tyskland som är behörig att utfärda europeiska betalningsförelägganden.

[utlämnas]

ARBETS
DOKUMENT